

ERIK GRANSTRÖM

SLAKTARE SMÅ

Andra delen av krönikan
om den femte konfluxen

COLTSO MMXI

© Erik Granström 2011
© Ersatz, Stockholm 2011
® Svavelvinter Erik Granström
® Trakorien Erik Granström
Redaktör Ola Wallin
Korrekturläsning Eva Sundquist
Omslag Håkan Liljemärker & Ola Wallin
Omslagsillustration Martin Bergström
Kartor Tobias Tranel
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Tryck Spindulys, Litauen 2011
ISBN 978-91-86437-53-4

Coltso är ett imprint till Ersatz

www.ersatz.se
www.coltso.se
www.svavelvinter.se

RESUMÉ AV »SVAVELVINTER« 8

Preludium

- KAPITEL I. Väckelsemusik 15
KAPITEL II. Särlingens slav 19
KAPITEL III. En blå meridian 31
KAPITEL IV. Skarpt förhör 33
KAPITEL V. Ett första skrik 39
KAPITEL VI. Det blå barnet 42
KAPITEL VII. Bergets röst 45
KAPITEL VIII. Ormöga 50
KAPITEL IX. Bortom speglarna 54

DEL I · Bytesdjur

- KAPITEL X. Sjublommors afton 59
KAPITEL XI. Syndahunden 78
KAPITEL XII. Sköldbärarnas möte 81
KAPITEL XIII. Sumbraträskan 112
KAPITEL XIV. Skuggan av en teater 133
KAPITEL XV. Tatuerarens färg 141
KAPITEL XVI. Trehundra och trettio och tre 151
KAPITEL XVII. Fyra aspekter av eld 161
KAPITEL XVIII. Skorpionens återkomst 177

- KAPITEL XIX. Blodvadaren och Sparvhjärta 210
KAPITEL XX. Marjuras vita änka 230
KAPITEL XXI. Runglerdunk 251
KAPITEL XXII. Tändernas lag 271
KAPITEL XXIII. En natt på den kala klippan 290
KAPITEL XXIV. Alkurians allians 318

DEL II · *Rovdjur*

- KAPITEL XXV. Det vandrande slottet 347
KAPITEL XXVI. Vox Ranzina 371
KAPITEL XXVII. Detta är bergen 390
KAPITEL XXVIII. Vårdshuset Felirota 412
KAPITEL XXIX. Jaktens herre 424
KAPITEL XXX. Ett famlande i mörker 443
KAPITEL XXXI. Flodens farsida 460
KAPITEL XXXII. Tvillingband 471
KAPITEL XXXIII. Ondskan viskar i vänster öra 479
KAPITEL XXXIV. Välserkottens födelse 487
KAPITEL XXXV. Det höga språket 492
KAPITEL XXXVI. Kvinnan i trädet 499

- KAPITEL XXXVII. Cirklar i sanden 519
KAPITEL XXXVIII. Svarta läppars bekännelse 533
KAPITEL XXXIX. Den pilske prelaten 544
KAPITEL XL. Röstén från underjorden 566
KAPITEL XLI. Morgongåvan 576
KAPITEL XLII. Stenbåten 587
KAPITEL XLIII. De sista shaguliterna 593
KAPITEL XLIV. Mannen som söker djupen 602
KAPITEL XLV. Ingens misstag 608

Morgonrodnad

- KAPITEL XLVI. Förljusningen 619
KAPITEL XLVII. Uppmarsch 627
KAPITEL XLVIII. Glasmannen 630
KAPITEL XLIX. Trädet som längtar till havet 641
KAPITEL L. Medaljongens baksida 644
KAPITEL LI. Farsegels kryddor 649

NAMNREGISTER 653

TACK 656

Inför *Slaktare små*

Trakoriska riket förlorade för nio månader sedan svavelkolonin Arhem på polarön Marjura. Därmed sinade en av dess rikaste inkomstkällor. En armé av vandöda översvämde ön och jagade bort trakorierna som tvingades evakuera under ledning av överste *Praanz da Kaelve*. De vandöda var utrustade med smuggelsvärden som översten rest till Marjura för att finna. Den mäktige hertigen av Malusa, herr *Ialsop da Kamesti*, ville ställa da Kaelve inför krigsrätt, men översten kunde bevisa att herr Ialsop i politiska syften legat bakom vapensmugglingen. Da Kaelve tilltvingade sig befördran till general och medlemskap i *Nya Sfären*, en religiös orden där herr Ialsop är mästare. Eftersom han köpte det sista svavlet för egen räkning är han numera en rik man.

Skulden för vapensmugglingen och dess katastrofala följder lades istället på *shagulitersekten* och *Brior Brådfot*, en naiv arkeolog vars expedition fraktade smuggelsvärden till Marjura utan att han visste om det. I Trakorien var shaguliterna rådgivare åt kejsarinnan *Heneguya*, något som Nya Sfären gärna påpekade i sin kejsarfientliga propaganda. Shaguliterna var inte inblandade i smugglingen utan fanns på polarön för att i lugn och ro kunna bedriva sina studier i odödlighet, bland annat genom obehagliga medicinska experiment. Deras grundare, trollkarlen *Shagul* som alla trott vara död sedan femtio år, steg oväntat upp ur sin grav på Marjura. Trollkarlen förgiftade både sig själv och sina lärjungar för att bli av med dem. Eftersom han finns i flera klonade versioner kunde han offra en av dessa för sveket. Patriark *Gobrugda* överlevde attentatet och svor att hämnas.

På Marjuras glaciär Kmorda hade en grupp isdruider röjts ur vägen av shaguliterna. Den sista isdruiden *Perrima* hämnades genom att förstöra shaguliternas tempel. Till sin hjälp hade hon isjättar och *Sångaren*, en ljudande talisman som utlöste ett isskred med sin sång. *Perrima* attackerades under kampen av en horndemon i shaguliternas tjänst. Hon blev svårt sargad, men räddades till livet av vargmannen *Grisselhår* och de mystiska *DiFolterna*, ett apotekargille från Trakorien.

De vandöda *crurerna* som väcktes på Marjura ledes av kung *Ottar*.

Crurerna hade legat skendöda i åttahundra år för att undslippa en förbannelse, men väcktes när gravplundraren *Robur Rödvdad* stal kung Ottars krona. I Rödvdads sällskap fanns också danserskan *Didra Damagi*, brottaren *Gistaki* och en munk vid namn *Mogerland*. Den senare visade sig vara en Shagulklon, men visste inte om det själv. När sanningen gick upp för honom valde han att gå i döden för att rädda *Didra* som han förälskat sig i. Kung Ottar tror att *Brior Brådfots* piga *Grotebelia* är hans dotter eftersom hon bland husbondens fornfynd funnit och blivit vän med en levande dolk från *Cruri*.

Vindhäxan *Silvia Miranda* låg bakom vapensmugglingen till Marjura tillsammans med köpmannen *Baldyr Brummare*. *Silvia Miranda* tillfångatogs av *Shagul* i hans gravkammare, men en levande staty som förföljt henne under flera år bröt sig in i graven och öppnade den. Vindhäxan lyckades fly till shaguliternas järntorn, men drogs in i en spegel av sin fientliga spegelbild varefter spegeln krossades av statyn.

Till Marjura reste också riddaren *Arn Dunkelbrink* på jakt efter draken *Blatifagus* som förstört hans ansikte. Hans vägvisare var drakens levande svansspets som han huggit av vid deras tidigare möte. Besten besegrade *Arn Dunkelbrink*, men kunde inte äta upp honom eftersom riddaren känner hans sanna namn och skulle kunna avslöja det även efter döden. *Blatifagus* tvingades istället svära *Arn* lydnad under dennes livstid mot löfte om evig tystnad. På draken flög riddaren tillbaka mot Trakorien i sällskap med prästinnan *Jarmona av gryningen*, men störtade när de råkade flyga in över den fördömda ön *Stegos* där varken luft eller vatten bär.

På Marjura har trollkarlen *Shagul* blivit rådgivare åt kung *Ottar*. När trollkarlen besökte den brinnande staden *Arhem* efter att trakorierna jagats bort fann han lönnmörderskan *Alma*. Hon tillhör *RhabdoRanas* syskonskap, en sekt religiösa hämnare som kan kommunicera telepatiskt med varandra, och hade skickats till Marjura för att rädda en ädling som gått med i shagulitersekten. Det stora avståndet till Trakorien hade emellertid gjort henne så labil att *Shagul* kunde tränga in i hennes tankar och övertyga henne om att han är *RhabdoRanas* högste ledare.

*Till min mor Barbro
och till Runie och Kjell
för all hjälp och gästfrihet
genom åren.*

*Bagarens barn vallar kaklak i smör,
på brödbaka sticka hon dansar och dör.
»O, ge mig en kringlo nu genast på stunden.
Bara en kan få ärva min bagarebod!«
knorrar bagarfar glup från sin dörr.*

*»Lilljäsa ger dig en kringlo på bord.
Min storsyster drank jag i gräddan så fet,
min lillsyster rördes till blodiger smet.
Bara jag kan få ärva din bagarebod,
i ugnen jag gräddar dig tills du blir god.«*

*Skökorna små halar busuk ur kläd,
det mörkaste håll sku han svämme med säd.
»O ge mig ett köttön nu genast på stunden.
Bara en kan få ärva min guldpyljong!«
knorrar mamaka kåter på bädd.*

*»Lillpilla ger dig ett köttön i knä.
Min storsyster bolat till ongmaga spy,
min lillsyster göt jag med kokande bly.
Bara jag kan få ärva din guldpyljong!
Iskogen jag trär dig på avbarka trä.«*

*Slaktare små går till lammen i mist,
en yxa är bunden i knippet med kvist.
»O, ge mig en skanka nu genast på stunden.
Bara en kan få ärva min slaktarbutik!«
knorrar slaktarfar glup från sin vist.*

*»Lillskäre ger dig en skanka till kok.
Min storbror är villad till främmande land,
min lillbror ren slukad bak tunga och tand.
Bara jag kan få ärva din slaktarbutik!
I källarn jag flår dig och hänger på krok.«*

Preludium

FÖRST på tredje dygnets vandring återfann barden Shopachinka platsen han sökte. Stel av köld hasade han utför Dymramassivets sista sluttningar och nådde en bergshylla med en hög obelisk som pekade mot stjärnorna. Natten välvde oändligt stor över vinterlandet. Frostens visade sina benvita tänder mot allt levande. Vandraren lade två fingrar mot stenen, trevade med ryckiga gester över obeliskan. Han ville känna musik men hittade ingen. Någon att fråga fanns heller inte. De som hade uppfört monumentet till Shaguls minne var förrådade och döda. Trollkarlen själv hade lämnat graven. Knappt någon ägnade längre platsen en tankerest.

Ytterligare några steg åt öster öppnade sig en vidsträckt vulkankrater. Lavasjön blödde ymnigt eld och ljus mot vinterhimlen såsom den gjort sedan israsets dag när shaguliternas järntorn hade sänkts genom lavaskorpan under en fallande glaciär. Ett brospann på höga pelare sträckte sig fortfarande från gravhyllan ut i svavelångorna så långt bardens tomma blick kunde nå. Bron saknade sitt bortre fäste sedan raset och var därmed lika meningslös som obeliskan.

Shopachinka tycktes tveka. Han hejdade sig mitt i steget, såg ut att lyssna intensivt i natten trots att inga ljud kunde tränga in till honom. Under lång tid förblev han stående helt orörlig i kölden. Minuter passerade, sedan timmar. Stillheten lägrade sig. Månskuggor kröp sakta över snön och föll först framåt efternatten ut över lavakratern bortom platåns brant där de slukades av ljuset. När ett djur skrek på avstånd satte pilgrimen ned foten men stod sedan ännu en stund som villrådig i tystnaden. Han hade nått sitt mål, men visste inte vad det innebar, han kände varken besvikelse eller förlösning, stod bara tömd på drivkraft, ett vattenhjul i en bäck där vattnet sinat. Inga känslor eller tankar hade vuxit fram under den långa, ensamma vandringen till platsen, heller inga avsikter som kunde leda honom vidare. Han tänkte inte på den tomma graven. Han tänkte inte alls. Han bara stod.

Morgonen närmade sig som en skiftning vid horisonten men norr-

skenet spelade ännu över kristallfrosten på Shopachinkas kläder och hud. Han var barfota, men kölden påverkade honom inte eftersom han var död sedan fyra århundraden. Inget påverkade honom längre, inget förutom musiken. Den hade intagit hans skrumpnade tanke så snart han hört den och vägrade lämna honom. Samma tonslinga ekade utan avbrott genom huvudets förtorkade hålrum, den sista tonen knuten till den första. Melodin var i sig inte märkvärdig utan bestod bara av några få, kanske slumpvalda toner. Ändå var det en stor sak att Shopachinka hade lärt sig den, ty de döda skall inte kunna bilda nya minnen, därom var Trakoriens syntalder överens.

För att nå de trakoriska öarna skulle den döde pilgrimen ha behövt korsa Marjuras glaciär till fots och därefter fått söka skeppsplats för minst tre veckors seglats söderut. Kaptenens portolan skulle ha visat hur öarna i sin tur hänger över kontinenten Argond och först bortom denna ofantliga landmassa hade Shopachinka nått sitt gamla hemland Efarö på Samkarna. Hans grav låg emellertid i landet Traxilmes koloritöknar på Soluna, ytterligare en kontinent bort. Många år hade förflutit sedan trollkarlen Shagul kallat barden till skenliv i ökenlandet. Shopachinka hade utan åthävor stigit ur graven ty nekrokinetikens maning var oemotståndlig. Hans hörselgångar var fyllda av tjärdrev och igensydda med svart lingarn för att stänga ute nya ljudintryck, men de underbara toner som vaknat och genomklingat Marjura när Järntornet föll hade sökt hans inre, tvärs genom klippväggar och skallben. Musiken fanns fortfarande kvar i huvudet. Shopachinka kände inte till dess ursprung. Han visste inte att harmonierna hade sprungit ur den ljudande medaljong som isdruiderna kallat för Sångaren. Smycket vilade fortfarande inne i klippan av voxolit som i sin tur sjunkit i lavan. Sångmalmen hade förstärkt musiken tusen och åter tusen gånger tills Järntornets fundament skakat sönder av ljudstötarna, glaciären på kraterkanten rämnat och israsat dragit shaguliterfästet med sig ned i lavan. Därefter hade sången tystnat, men melodin dansade alltså fortfarande efter flera månader kvar inne i bardens döda minne utan att tröttnas. Den störde friden som ett ostyrigt barn nynnande bland skuggorna i en förseglad katedral.

Månen sjönk stinn bortom bergen i väster men det blodfulla ljuset från lavakratern höll utan svårighet stånd mot efternattens mörker.

Vanmakts vemod grep gravkallt den döde. Han höjde utan att tänka sin kordofon och lade instrumentet till rätta mot axeln. Ena handen slog an strängarna medan den andra klev sin spindelgång över greppbrädan. Mekaniskt upprepade Shopachinka gång efter annan sin inlärd melodi. Anslaget var precist men utan känslor eller variation i tonart och artikulering. De gamla balladerna från hans efariska hemland var glömda. Även hans storsång, den hätska *Gúttura för ett rykande slagfält*, saknade betydelse för barden, trots att den var ett klassiskt stycke som årligen framfördes vid hans mausoleum, helgedomen där liktjuven Shagul i hemlighet hade ersatt bardens kropp med ett dött svin.

Sjuttio gånger och sju upprepade Shopachinka melodin utan paus. Vid varje strof strömmade tonerna från instrumentet in längs armarnas skelettben för att med sin resonans värma tomrummen i hans döda bröst och huvud. Sedan brast den sista strängen på bardens kordofon så att han tvingades sluta. Tystnaden smög närmare som när mörkret hotar en falnande lägereld. En molande tomhet intog Shopachinkas sammansnörda huvud. Med en långsam rörelse grep han om högra örat och segdrog tills det fossila brosket slets från sitt fäste och kom honom i handen tillsammans med garn och tjärplugg, allt sammanmultnat till en oformlig klump. Kallnatten strömmade in i hans huvud genom det öppnade hålet, men barden kände varken tillfredsställelse eller smärta. Han registrerade bara ett förändringens korsdrag blandat med ljuden av vind och av is som låg och skavde i norr.

Så nådde honom toner, svaga men växande i styrka trots att hans eget instrument hade tystnat. Själva bergen svarade bardens spel. Musiken steg sakta i vulkankratern, fyllde den brinnande bassängen till brädden, flödade mot Shopachinka över kraterns randberg och sköljde som tidvatten över platån där han stod. Sångaren hade åter vaknat, innesluten i sin omgivande klangmalm. Musiken var stark, men stillsammare än då barden först hade hört den, klar och eftertänksam till sin natur.

Manad till handling satte sig Shopachinka genast i rörelse. Hans väsen ville förenas med tonerna. Tanken fick inte uppstå att musiken åter kunde upphöra så att han aldrig mer fick höra den. Barden gick ut på bron, stegade mot öster i taktfasta kliv, lämnade platån med

obelisken bakom sig och försvann i svaveldimman längs de valvbågar som bar ut högt över lavan. Kraterns ångor fick strax frosten på hans kläder att smälta. Vatten rann ur striphåret och ned som tårar över ansiktet. Efter århundradens död var han äntligen på väg hem, hem till musiken, just som på den tiden då han ännu levde.

När Shopachinka kom till den punkt där brospannet dragits ned i lavan klev han över kanten och föll tio manshöjder ned i den brinnande sjön. Bardens odöda kropp flammade upp i lavan med en lidelsens låga innan hans existens för alltid upphörde. Men musiken som han återväckt med sitt spel fortsatte att ljuda i ett rekviem genom kratern. Från sitt ursprung inne i sångmalmens kärna växte den sig starkare och grep allt längre under jord. Malmådror förmedlade dess svängningar. Långt nere i magman riste den fångslade Jagernathan som i grotesk dans till tonerna. Vulkanbassängens randberg skakade av jättens rörelser, men den ofantliga varelsen stirrade in i sin cirkel och såg ännu ingen frigörelse.

SKALVET från Jagernathan rullade västerut längs Dymramassivets kam och nådde Cruri på Marjuras bortsida som ett dovt stormbud. Bara de allra lägsta stämmorna ur Sångarens musik förmodade följa stötvågen genom landets vulkanberg, de undertoner som människor inte hör utan känner som en oförklarlig oro. Trollkarlen Shagul hejdade sig för ett ögonblick där han satt i sin stuga på bergssidan högt över de vandödas stad Fari-Nhata. Under några hjärtslag väntade han på ytterligare tecken för att kunna förstå störningen i landet, men bergens rörelse drog bort utan efterskalv. Inget gav sig tillkänna. Han kunde heller inget se eftersom fönsterluckorna var stängda och reglade inför dagens viktiga möte. Rummets grovmurade stenväggar retade plötsligt trollkarlen med sin avvisande likgiltighet. De ingav samma avsmak som städernas många slemfyllda ansikten, irritationen över ett slarvsatt utanpåverk, en klumpig belastning på bärande benstomme.

Pupillen i trollkarlens högra, purpurfärgade öga drogs för ett ögonblick samman som om blicken sökte bränna hål genom väggen med sitt fokus. Hans bror Shurgan låg på en brits invid dörren med oseende ögon vända mot taket. Var det broderns gapande mun som givit ljud ifrån sig? Ville han återvända? Strimman av ett hopp flämtade till, men falnade lika snabbt. Shagul visste att han måste tygla alla känslor inför den kommande ritualen. Händerna återupptog sitt tålmodiga värv. Stödd på armbågarna mot bordsskivan lät trollkarlen essenser av sileshår och björkblod rinna ur ett lerkärl ned i ett annat. Han höll sedan blandningen tillbaka mellan krusen, gång på gång, rytmisk i rörelsen som ett vattenur, spillde inte en droppe. Det var återhållsamheten i handrörelserna som var det viktiga snarare än arbetet med vätskorna i sig.

Övningen skulle upprätthålla det tankens tålmod som han vunnit under femtio år av exil i den egna kryptan. Väntan hade blivit lång men nu fick inget hastas då stunden närmade sig. Stjärnor som han inte rådde över hade satt tidpunkten, ögonblicket som de lärde kallar

kairos. Han hade gått ur graven, men konfluxen måste fortfarande väntas in.

I Fari-Nhata hade Shagul städslats som kung Ottars rådgivare, den ende levande som regenten träffade. Crurerna hade uppfört hans hus på en enslig plats någon kvarts timmes klättring från staden Fari-Nhata, staden utan ljus. Arbetet var mycket illa utfört eftersom de cruriska byggmästarnas kunnande hade vittrat ned under åttahundra år av sömn, men för trollkarlen var avskildhet viktigare än bekvämlighet. Boningen kunde också bara nås längs smala stigar som smekte avgrunden farligt nära.

Tio är ett lämpligt antal för transkarnering, tänkte han då övningen med vätskan åter fått honom lugn. *Tio identer skall speglas ur namnet och vara mina händers fingrar utsträckta i Trakorien. Tillsammans kan de forma nävar när så blir av nöden. Fler än tio ger för många tankar.*

Dörren bakom Shaguls rygg öppnades. Kalldraget annonserade en grupp nykomlingar. Trollkarlen vände sig inte ens om, men exopodier ur hans aura strök tätt som misstrogna vakthundar över gästernas ytor innan föreningen med deras medvetanden accepterades. Sedan hans tanke fullt ut registrerat närvaron upphörde rörelsen med kärnen.

»Vi måste alla vara här!« sade han lågt.

De nyanlända hade stängt om sig men vintervinden lät obekymrat sin klagan sippra in genom stenhusets illa passade fogar.

»Alla har också kommit.«

Mannen vid bordet tycktes väga upplysningen mot sina egna slutsatser, medan de tre gästerna uttryckslost bytte blickar som för att bekräfta sitt antal. De var honom identiska i utseende med samma kraftfulla, skarpt skurna ansiktsdrag i stram, gultonad hud och samma märkligt olivfärgade ögon. Den som till äventyrs vågat dra av dem deras enkla kåpor av mörk lärft – något som bara kunnat göras med stor självövertvinnelse – skulle ha sett att kropparna uppvisade exakt samma hudveck ned till minsta linje. Tillsammans ägde de fyra i rummet namnet Shagul, namnet som de alla speglats från därför att de var en och samma person. Mannen vid bordet ställde utan brådska ned sina behållare på bordsskivan innan han reste sig. Nu när de stod varandra ansiktsnära kände de alla att något saknades och de vred sina magra kroppar av olust. Klonerna hade med sin flerfaldiga närvaro

kunnat vinna en stark ställning som rådgivare åt kung Ottar av Cruri under den gångna vintern. De vandödas tankar var blytröga och nådde aldrig föreställningen att trollkarlen var en särpling, samme man i flera. De skulle heller aldrig begripa det så länge klonerna lät bli att visa sig samtidigt. Det var just därför nattens möte hölls bakom stängda fönsterluckor.

Prövningarna hade bara börjat och oron för möjliga komplikationer lämnade aldrig Shagul. Alla var slitna, alla återstående fyra av honom. De vågade inte ens sova samtidigt. Bördan av kropp och tanke efter de två bortgångna kopiorna låg sedan sensommaren tungt fördelad mellan dem. Under femtio års isolering i graven hade trollkarlens kollektiva tanke på förhand kunnat utforska framtidens tänkbara förgreningar och övervägt berättarnas möjliga motdrag. Ändå hade mötet med världen bortom graven exploderat som en kaskad av oväntade händelser, misshandlat dem alla som dockor i barnafingrar. Den ovetande klonen, en munk som vandrat under namnet Mogerland, hade avfallit innan de hunnit binda honom till sig. Han klarade inte den plötsliga insikten att han var en av flera utan valde undergången och förslösade därmed alla intryck han samlat under årtiondens vandringar över kontinenten. Nu fick man istället hålla till godo med osystematiska berättelser om världen från en infångad träl. Den andra klonen hade man tvingats offra för att röja undan sekten av oönskade efterföljare, de som till hans ära kallat sig shaguliter. Lärjungarna hade, enfaldiga som får, följt sin mästares exempel och druckit gift som snart dödat dem alla. Resten av sekten hade genom försynens omsorger och till oförklarlig musik sjunkit i lavan med sitt tempel. Just musiken var ett av klonernas orosmoment. Shagul hade över huvud taget aldrig förstått lockelsen i musik. Han såg inte någon koppling mellan ljud och mänsklig strävan. Känslor förstod han däremot. En kvinna hade han älskat liksom brodern Shurgan. Däremot kände han ingen saknad efter sina döda medbilder eftersom nya kopior snart skulle skapas. Bördan av de döda var av rent existentiell natur, en påfrestning på kropp och medvetande att jämställa med offret av ruttande tänder för att gynna kroppen som helhet. Minnet av den egna döden dröjde fortfarande i hans kollektiva medvetande trots att månader hade gått.

Rummet låg i svagt ljus från en ensam lampa. Den osade av tran vars orena dunster samlades under stugans tak. Ålderklonen förde samman handflatorna och när han vek isär tummarna öppnades en bok i hans händer ur tomma intet. Boken hade ett enda uppslag vars högersida var blank medan vänstersidan helt täcktes av en komplex runa. Detta ord var Shaguls eget namn tecknat på berättarnas höga språk och själva källan till klonernas existens. Sedan trollkarlen funnit en väg att erövra namnet från skapargudarna och placerat det i boken under sin egen kontroll, hade han lärt sig att spegla kopior i kött. Ålderklonen intog en särställning även om det aldrig sades rakt ut eftersom likställdhet mellan delarna var en nödvändighet bland identerna. Namnet utgjordes av ett vackert tecken med utsträckning i såväl tiden som rummet. De församlade klonerna stack samman sina vassa näsor för att granska det. Inför deras blickar tycktes runan genast få liv. Flydda och kommande händelser, tankar och mångfaldigade kroppsdelar slingrade sig i boken runt varandra som tarmar på ett vivisektionsbord. Tillsammans kallade klonerna sina triumfer ur minnet för att få linjerna att svälla. De återlevde ankomsten till profeten Golabags grav efter månader av enslig vandring genom Traxilmes violetta öknar, besegrade än en gång sin svekfulle mästare i hans palats, läppjade åter njutningen av att se dagens ljus efter ett halvt århundrades isolering i egen gravkammare. Linjer svällde som sugande blodiglar, men en mager midja på kurvan visade att någon enstaka del av dem inte deltog i känslan, ett okänt kött långt bortom rummet de befann sig i.

»En femte ident är i livet, en kropp av vårt kött men bortom vår tanke!« konstaterade snart den äldste. Rösten förmedlade ingen känsla, men besvikelsen var så stark att de alla varseblev slutsatsen innan den klätts i ord.

»Den är känslolös och ofödd.«

»Långt borta.«

»Någon del av oss har stulits.«

»Innan vi gick i graven var allt kött samlat. Inte ens en relik lämnades till lärjungarna just i mening att behålla vårt samlade jag.«

»Den ovetande identen Mogerland måste ha förlorat en kroppsdel under sina resor.«

»Jag vet vad som har hänt«, suckade ålderklonen och åskade tystnad. »Minns hur Mogerland offrade sig av missriktad kärlek till furstessan Elmesums ättling. Cruris konung skilde hans huvud och händer från kroppen för att pröva svärdet Ebharing som vi skänkte honom. Men kropparna efter Mogerland och våra lärjungar var försvunna när vi återvände till platsen för att kasta dem i lavan.«

»Någon har stulit liken!«

»En shagulit kom till platsen, tog delar av Mogerlands döda kött och kastade sina bröder i lavan av sentimentala skäl. Ingen annan än en shagulit kan ha väckt vårt kött.«

»DiFolterna tillverkar homunculi, levande varelser av människorester.«

»DiFolterna är på Paratorna och inte här. Opiandergiftet hindrar dem från att lämna sitt land.«

»Köttet måste ha stulits innan förruttnelsen inleddes.«

»... när vi låg bedövade av smärta sedan horndemonen Lugahs dödats av en pil.«

De fyra ansiktena utforskade varandras uttryck med nyväckt avsmak som om stölden besudlat dem alla. En av dem tog saliv på fingret och torkade sot från sin grannes kind.

»En tjuv undgick nätet.«

»... eller så överlevde unge Gobruga. Skröt han inte om hur han hade besegrat alla kända gifter?«

»Min tro är att köttet lever men bara som ett beläte av brosk och hud. Därför uppfattar vi varken känslor eller tankar.«

»Likväl hindrar varelsen vår transkarnering. Vi kan inte föda fler identer så länge den är i livet.«

En av klonerna gick fram till arbetsbänken där kött, vegetaria och stenämnen väntade i illaluktande kar. Crurerna hade samlat substanser som råmaterial inför transkarneringen. Nu var sörjan oanvändbar och kunde lika gärna tippas nedför sluttningen mot staden.

»Vildköttet må vara en missräkning, men vi är ändå fyra fullvärdiga identer. Säger inte animisterna på Mereld att talet fyra valts ut för fullbordan?« sade klonen medan han lyfte och granskade ett glänsande stycke svavelkis i sin stympade hand. Han skilde sig från de andra genom att högra lillfingret hade kapats av en crurisk vedhuggare.

Man hade haft planer att åtgärda lytet under transkarneringen men nu måste kompletteringen vänta. Crurern hade i sin tur fått armarna avlägsnade, mer av försiktighet än som straff.

»Tala inte om utvaldhed«, svarade en annan kopia kallt. »Sådana prästord är en drog för pöbeln! Vårt fria jag måste avvisa all bestämmelse.«

»Berättarna hatar vår frihet och vill förgöra oss.«

»... men de ser oss inte eftersom de saknar vårt namn.«

Den niofingrades ögon glänste för att hans provokation hittat fram.

»Vår egen plan är vår enda bestämmelse«, fortsatte han. »Det är planen jag talar om. Två av oss måste stanna på Marjura så att kungen och jordblodkällan kan bevakas, men två av oss bör resa söderut till Trakorien. Det är därifrån motdragen kan väntas eftersom berättarna behöver handgångna för att bestjäla oss konfluxen. Isen och havet skyddar oss i andra väderstreck.«

»Det blir tungt att möta så många levande igen. Blotta tanken vämjer mig«, nickade ålderklonen.

»Berättarna kan bara göra motdrag som förberetts innan vi återtog vårt namn«, fortsatte en av de andra. »Undviker vi fällor som lades för ett århundrade sedan så är vi oberörbara. Profetiorna är våra största fiender.«

»Tiden drar mot konfluxen även för berättarna«, svarade den äldste. »Låt oss inte glömma det kommande av rädsla för baktida hot. Siare i Trakorien kan snart se konfluxen komma. Alla som sannspår i stjärnor, moln och fårtarm måste därför rensas ut. Falska profeters villvävar bör uppmuntras, men sannsynare nackas som tuppkycklingar innan de börjat gala.«

»Det blir ett digert värv för bara två identer att rensa hela riket och många halsar att snitta.«

»Låt oss nyttja kvinnan från RhabdoRana, demonen Ghumgakks svurna hämnare. Hon tror att vi samtalar med hennes gud. Den strimliga grodans syskonskap är fruktat på öarna. Syskonen dräper alla som vi pekar ut om vi bara vinner deras tankar och odlar dem med omsorg.«

»Ingen får vända tanken norrut. Med Cruris guld kan vi så vapensplit mellan grannar och bröder. Den infångade trälen kan vara oss

till nytta, ty han har rest över öarna i Trakoriers samtid. Mycket har ändrats sedan våra dagar, men känner jag folken rätt kan glöd blåsas till fyr med guld. Vore inte godset Kraglinda en lämplig bas i riket?«

De kunde inte hejda en kollektiv upphetsning när palatset nämndes. Där hade de tjänat som lärlingar och där hade de triumferat. Ögonen gick samfälligt till Shurgans kropp på britsen.

»Är mästaren ännu vid liv?«

»Han har inte syns vid dödsrikets flod.«

»Kommer han att berätta för oss nu?«

»Vem vet? Han sade sig vara odödlig. Låt oss undersöka om hans mun har köttet i behåll.«

En gemensam längtan efter brodern genomför dem och hotade växa av sin egen kraft. Den niofingrade klonen örfilade ursinnigt sin grannklon för att bryta känslövågen.

»Jag vill vara den som reser till Palamux för att tämja mördarkvinnan och hennes syskon«, sade han. »Ungdomar tilltalar mig.«

»Vi ser alla fram emot den njutning hennes kött kan skänka oss«, svarade den äldste när han uppfattade en lysten sidotanke.

»Upplevelsen kommer att delas av alla även om jag formar den«, svarade den niofingrade utan att vika från den äldre med blicken, purpur mot purpur.

»Jag reser i ditt följe för att väcka rikets hat på Paratorna och lära mer om nuet!« svarade en av de andra klonerna. Ingen mottänkte beslutet. »Vi måste känna människornas rädslor, glädjeämnen och drivkrafter för att kunna ta vår plats över dem.«

Men den tredje, mer senskapade klonen suckade i sinnesskugga. »Det faller alltså på min lott att bevaka de nyligen döda invid den svullna floden ty av dem skall vi känna de levandes avsikter.«

I detta ögonblick angrep dem plötsligt en oförklarlig ångest som tystade allt tal och snabbt växte till smärta. Det onda strålade in genom ögonen så att klonerna bländades trots att rummet låg i halvdunkel. Ett skyddande hölje tycktes falla från dem i flagor, så att de fann sig ligga utlämnade åt hotfulla jättar, upptornade runt dem i vaga konturner. För ett ögonblick trodde Shagul att gudarna skickat underjordens *galla* för att hämta dem till dödsriket. Men skrällen härstam-

made inte från männen i stugan, utan strålade till dem från land bortom haven. De förstod alla att den femte klonen hade kommit till medvetande. Det var vildköttets födsloskräck de delade. Primitivt trevade varelsens tankar vid kollektivet, gladdes åt upptäckten av fränder, pendlade mellan fruktan, inställsamhet och tillit. Tankarna var så nakna att klonerna äcklades. Identernas fruktan blandades med raseri över intrånget i deras person. De skrek som djur. De klöste varandra för att med en vägg av vrede tränga tillbaka den femte klonens tafatta känslor. Som rök för stormen slets spåda trådar. Identerna erfor hur deras vrede skrämde den nyfödde bortom haven tills plötsligt kontakten bröts.

Klonerna fann sig sitta omskakade i stugans karga hörn. De stirrade förvirrat framför sig tills den äldste torkade blod som han bitit från läppen och med hes röst återsamlade deras tankar.

»Res omedelbart! Res nu och slit missfostret i stycken om det inte redan sprängts av vårt hat! Slit också lem från lem på dem som vågat väcka vårt kött till liv.«

Den niofingrade Shagulklonen reste sig, mödosamt stödd mot vägen och slog upp dörren mot vinternatten. Han andades hungrigt in vinden, kände den rinna som svalkande dryck genom halsen där ådror fortfarande pumpade i hetsad dans. Var han lugn? Ja, nu var han lugn och omdömet hjälpligt återställt. En man klädd i tjocka trasbylten spratt fram ur mörkret på alla fyra som en hund men vågade inte resa sig eller ens fråga om skriken han hört från stugans inre. Klonen betraktade varelsen, vars läppar blekts i kölden.

»Hör upp, träl«, sade trollkarlen och drog mannen till stående i håret. »Du har en hunds inälvor och ditt ostyriga hjärta plågar crurerna svårt med sitt bultande. Ändå har jag låtit dig fortsätta tänka eftersom du sagt dig vara en berest man bland männer. Nu reser jag till Palamux i viktiga ärenden. Är den ön dig alls bekant?«

»Palamux?« stammade mannen med feberglittrande ögon. Minnen från en tid, en riktig tid bland levande människor, överväldigade honom och orden trängdes plötsligt som törstande pilgrimer vid en helig källa. »Ni frågar mig om Palamux, mästare? Jo, jag är lika förtrogen med det landet som min tunga är med munnens tänder. Drev jag inte ett brotteri utanför Soblak ända tills ohederliga vadhållare

jagade mig på flykten? Finns det en enda köpman i Trybra vars börs jag inte lättat eller något moskoriskt horhus där jag underlåtit att tömma en bägare vin? Förvisso icke! Behöver ni en vägvisare på Palamux så har . . . så har ert goda omdöme skänkt en välförtjänt gåva!«

»Svarar ditt kunnande mot hälften av dina ord så kan du komma till någon nytta«, nickade Shagulklonen. »Men jag har ingen användning för en lismande slav bland levande folk, utan ämnar ge dig frihet och namn tillbaka bland männer om du följer mig troget på resan. Förhoppningsvis har vinterns polarköld tjänat dig till rening!«

»Ni skänker mig en omåttlig glädje, höge mästare! Den överskuggas bara av hängivenheten inför er och era bröder!« flinade mannen prövande, bugade sirligt och gnuggade värme i sina händer. Han sneglade nervöst då ytterligare en Shagul dök upp i dörrhålet – han vande sig aldrig vid att möta samme man i flera gestalter.

»Du bar ett namn bland folken, inte sant?«

»Man kallade mig Robur Rödvad, mästare«, svarade mannen ivrigt. »Det är ett namn som höjer sig över mängden lika vackert som en ryttlande rovfågel. Med er tillåtelse vill jag gärna återta mitt namn. Jag har själv valt det med omsorg sedan min mor, en enkel kvinna utan ambitioner, givit mig ett namn vars betydelse kan tydas till ›Grötsvanen‹. Ni som sätter värde på benämningar, kan ni tänka er något mer outhärdligt för självtanken?«

»Rödvad passade nog den skojare du en gång var, men vi har högre mål och en annan roll åt dig att spela. Du kommer under resan att vara herr Robur, arvfursten av Folda och ägare till palatset Kraglinda nedom bergen. Jag ämnar i ditt namn återköpa vår mästares gods utanför Fontra Cilor. Ett århundrade har förflutit sedan mitt senaste besök på Palamux, men murarna var väl ställda och hade husen rasat så skulle fången redan ha sökt upp mig.«

»Vi reser med morgonljuset«, förklarade den andre Shagulklonen. »Din lojalitet må vara flyktig som kvinnors lusta, men du har en gedigen kärlek till guld som kommer att binda dig till oss med sin tunga kedja. Du lät dig hellre fångas tillsammans med ditt plundergods än flydde fattig då vi fann dig i Arhem under reningens timme. Det är ett gott tecken. Om du rätt spelar rollen som palamoxisk herreman så skall du också leva som en furste i glansen av Cruris omätliga rikedo-

mar. Den kunnige är likgiltig för guld annat än som medel, men den sanningen skall du aldrig begripa.«

»Vi tar redan i morgon slädar mot Clusta Noba för att köpa oss ett havsdugligt skepp.«

»Har ni för avsikt att föra dödgångarna från Cruri med er till Tra-korien?« undrade fången försiktigt sedan han återfått målföret. »En hedersvakt kunde väl vara passande för en herreman och furste?«

»Kung Ottars folk är knutet till Marjuri landakennning av jordblodkällans lagoband. De vandöda kan inte korsa vatten med mindre än att landen förenas med sten eller jord. Du får hyra kapten och besättning bland levande män på Clusta Noba såsom anstår din nya ställning.«

Robur Rödvdad sträckte på sig och borstade lump som vore han redan skrudad i rikemannakläder.

»Glöm inte vem som är din herre«, sade den niofingrade klonen då han såg slavens min. Han rullade ur intet upp ett pergament på vilket en runa tecknats i rött. »Detta är den sanna bilden av ditt hjärta, målad med ditt eget blod. Minns du hur kärlen självant blödde mönstren på min uppmaning?« Klonen satte helt lätt nagelkanten mot märket och mannen bleknade genast med handen till skydd över bröstet där andan stockade sig. Klonen slog honom över pannan, rullade ihop pergamentet och lät det försvinna spårlöst genom handflatan.

»Många fiender vill mig illa på Palamux«, gnällde Rödvdad. »Guldet kommer att sprida mitt namn och våldsvarkare skall söka mig med orättmätiga beskyllningar och krav.«

»Bekymra dig inte för människor«, svarade Shagulklonen. »Är dig RhabdoRana bekant, den sekt man kallar ›Den strimmiga grodans syskonskap?«

»Gudinnan Inashtars hämnare är fruktade på öarna«, nickade mannen och gjorde automatiskt skyddstecknet mot ont uppsåt. »Man säger att de kan färdas som skugga och dimma. De rider människors tankar så att ingen går säker för deras knivar.«

»Då skall du veta att jag snart är RhabdoRanas högste viskare«, sade Shagul, och hans seniga gestalt växte något i fåfänga med orden. »Under resan på havet skall du färdigställa en lista över dina fiender

och när vi kommer till Palamux blir dina plågoandar snart till glömt stoft. Ingen skall våga tänka deras namn sedan Ghumgakks hämnare sträckt ut sin giftdrypande hand. Jag säger dig än en gång att det inte är människorna du skall frukta utan Berättarna, dem som folken kallar gudar. Frukta gudarna och frukta din herre Shagul, ty han är inom kort deras jämlike.«

Den nyutnämnde fursten av Folda gned armarna mot kylan och brast plötsligt ut i ett hjärtligt skratt. Han märkte genast att det störde hans herrar men kunde helt enkelt inte sluta efter månader av utsiktlös fasa. Äntligen vände vinden för honom! Alla fyra Shagulklonerna tittade ut genom dörrhålet för att betrakta mannens ohejdbara utbrott i vinternatten. De liknade en skock fjäderlösa kråkungar och fick honom att skratta ännu mer.

»Vad händer honom?« frågade den ene.

»Han har fått kramp av svälten och kölden«, svarade en annan. »Vi får döva lemmarna och slanga avkok på odon i hans strupe.«

»Nej, nej!« viftade den hysteriske trälen och värjde sig mot deras spindelfingrar. »Jag kom bara att tänka på hur min gamle lärare siade om att jag skulle sluta under bödelns yxa! Tänk om han kunde se mig som furste av Folda!«

Den niofingrade klonen fick tag i hans hår och drog honom med ett ryck intill sig så att olätet genast upphörde.

»Tala aldrig med mig om siare och spådomar! Vi skapar själva vårt öde, minns det. Skämta inte ens om saken, ty det sår frön i din tanke och öppnar sprickor för våra fienders vävspinnande.«

»Självfallet . . . mästare!« nickade mannen men började åter fnissa.

»Maten gjordes fattig för att rena din karaktär, men sådan omsorg har varit kastad för fåfot. Behöver du stillande droger mot dina kramper så kan jag tillreda sådana.«

Robur Rödvdad stirrade förvånat på trollkarlens fyra uppenbarelser innan han äntligen begrep deras bryderi.

»Det kallas skratt, mästare, inte kramper. Människor skrattar när de känner glädje. Även ni måste ha skrattat . . . kanske som barn. Ordlekar och ramsor: *Glorigt var det, och ränglande rufs gled och glemmade i våben . . .* Förstår ni nu?«

Klonerna såg på varandra och svaga minnen stördes i sinnesdjupen

men aningarna gav dem varken anledning eller förmåga att skratta. Ett par av dem försökte vrida på minspelet men lyckades bara åstadkomma groteska grimaser så att de irriterat fick dra ansiktet på plats igen med sina knotiga fingrar.

»Det kan vara gott att vi sparade ditt liv för studier, träl«, sade den äldste klonen. »Du skall lära oss att vara människor igen. Vi vill gå som ni och tala som männer, men skratta skall vi aldrig göra. Längre har vi sökt döda de fåaktiga vanor med vilka berättarna förnedrar människan. Aldrig mer blir vi deras dresserade husdjur! Därför skall du i kommande dagar gå undan eller dra kläde över din nuna om du känner skratt tränga ur strupe så att vi besparas denna smärtsamma skam.«

»Men djur skrattar inte, mästare!« utbrast Robur Rödvad häpet för att i nästa stund slita sig loss och rusa bakom skjulet. Hans gnägganden hördes så långt och länge att vandöda över hela Fari-Nhata under flera minuter blev stående i osedvanlig tomhet.

SÅNGARENS ekon fortsatte ned genom djupa malmådror i Marjurasköldens bergmassiv och ut under havsbotten, där musiken snart lämnade ön med den smältande glaciären bakom sig. Vid kontinentalbranten i söder, intill den ravin där havsormars vandringssled löper mot djuphavet, fann de levande tonerna en trappa av hårt mineral och följde dess nedstigning mot oceanbotten. Inom kort ljudet musiken genom det eviga mörker där lyktfiskar glider fram mellan oktyranners köttberg och kluster av havsborstmask. Trappan övergick ute på djuphavsslätten i en sjunken woddamitisk landsväg som i rät linje följde meridianerna åt söder. Vägbeläggningen av orikalk var så ren och fri från sprickor att alger bara hittat ytligt fäste under de årtusenden som förflutit sedan woddamiterna nyttjat leden. Sången kunde med odämpad klang färdas längs metallens glänsande filament, tjugo gånger snabbare än i luften ovan havet, så att den genomkorsade fem fulla trakoriska mil av djuphavet under varje hjärtslag. Ljudet skar fram som en blåskimrande åskvigg längs havsbotten när fosforalger på vägens båda sidor tändes av de framrullande tonernas vibrationer. Organismerna steg mot övervärldens vatten i spöklika moln, men då hade musiken redan dragit vidare.

Halvvägs till Trakorien observerade några förundrade passagerare på en polarseglare hur havet styrbord om deras farkost lyste upp i blått längs en linje från norr till söder, då ljusalgerna flöt till ytan. Vargmannen Grisselhår hängde tunga över tand av upphetsat flåsande. Hans valpiga förundran över det stora vattnet manade varje natt upp honom på däck för att kontrollera att bekanta stjärnor fanns på plats.

»Perrrima! Världen smälterrr! *Khe, khe, khe*. Se, det är linjerna på kaptenens sjökort som lossnat från botten! Jag harr spanat efter dem ända sedan han visade mig portolanen i Clusta Noba!«

Men den mycket bleka kvinnan i röd klänning vid hans sida reagerade varken på ljusfenomen eller tilltal. Hon betraktade bara uttryckslöst havet med ögon som passivt speglade blåskimret utan att leva av egen kraft. Nio månader tidigare hade hon legat sargad och

döende av skadorna från horndemonen Adgurbogs käftar, men räddats av en helare från DiFolternas apotekargille, en man som kunde fånga ljud och vindar i koppardosor lika behändigt som shamaner samlar brännbaggar i skogen. Vargmannen slickade sig nervöst runt käkarna. Kvinnan var hel igen, men han såg en oköttslighet i hur snabbt hon återformats utan ärr eller missfärgning av skinnet. Kvinnans tillfrisknande värmde vargmannen, men skrämde också med sin onatur. Ändå skyddade han henne såsom hon skyddat honom på Marjura. Han följde henne på den resa mot hemländerna som hon tvunget ville göra, men han kunde inte längre locka henne att visa tänderna, vare sig i lek eller vrede.

NÅGRA få minuter efter att sången passerat skeppet med vargmannen och isdruiden steg den ur djupen inför de trakoriska landsköldarna. Svängningarna fick fäste i berggrötterna utanför Trakoriens nordligaste stad Isakra och följde klippstigningen upp mot hamnens mynning. Där fann musiken resonans i en gigantisk kopparkedja som fångstmän spänt mellan hamninloppets klippstoder sedan en flock unga gråvalar lockats in i bassängen för slakt. Kedjans mullrande genklang skrämde de fångade djuren så att de i panik hoppade över barriären och sam bort genom frihavet. Jägarna vrålade från sluparna i hamnen, men kunde bara vanmäktigt skaka sina harpuner och fångstkrokar. De mest mörksinta bland dem målade genast stadens undergång i dystra ord, ty valar lär sig av varandra och man fruktade att den urgamla kedjan med lodfallet som spände sträckningen skulle vara förbrukad som fångstmedel.

Obefläckad av uppståndelsen rullade tonerna söderut längs den järnförande bergskedja som famnar kustslätterna i Milacke. Den vann återklang bland malmgömmorna i Hymbergond och väckte för några andetag själva klippmassivet under staden Jyrsind. Men invånarna sov vidare i efternatten utan att låta sig störas eftersom tonerna var alltför låga för att höras av människor, utdragna till vågor och dalar lika rogivande som havets stilla dyning. I fångelsehålorna under stadens fästning väckte ljudet en mycket låg ton som i flera minuter utforskade utrymmena. Inte heller här uppmärksammades sången eftersom fångarna hade lärt sig att stänga örat mot alla ljud för att inte drabbas av vansinne. Fästningen i Jyrsind hade rests redan på de galna milackernas tid som en del av försvarslinjen mot de dåtida vildländerna i Kark, men oförsiktig malmbrytning i underliggande berg hade fått stora delar av byggnadskomplexet att rasa och återstoderna lutade betänkligt. Dess namn var »Full frihet« på bergsmännens språk rungli, men alla i staden kallade fästningen »Fri fylla«. Svängningarna utlöste inga nya ras, men lyckades skaka porten till förhørs-

cellerna i baklås så att fyra män tvingades stanna på sin väg utför sten-trapporna.

»Det är en vacker men oväntad ära att ni personligen vill besöka våra blygsamma hålor, general«, fjäskade rackaremästern medan hans slav kämpade med det trilskande låset. All sömn hade genast runnit av förhørsledaren när vakterna annonserade den högmäktige gästen. Hade inte hustrun hejdat honom, så skulle han ha rusat till mötet iförd sin natthuva.

»Lugal Praanz da Kaelve har ett personligt intresse av fången. Eftersom han av en händelse befann sig i trakten, ville han genast få förstahandsuppgifter«, förklarade den lille rundlagde melukhier som reste i generalens sällskap. Torteraren ögnade under buskabryn farlänningens märkliga bastkjol där den stack fram nedanför yllesärken. Rådgivaren hade presenterat sig som enu Ammisadu, ett namn mer lämpat för en avelsgalt enligt rackaremästerns mening. Yrkeskunnandet sade honom att en sådan liten gödgris knappast skulle bjuda motstånd på pinobänken. Melukhiern skulle rabbla sitt livs historia redan innan tängerna börjat glöda. Ändå hade han hört att följeslagaren besatt obegränsat förtroende hos fältherren Praanz da Kaelve. Det sades att mannen hade varit en usel slav så sent som ett halvår tidigare. Var det kanske så att han tjänade som generalens hynda, förfaren i morëlviska våtlekar eller bindande magi? Rykten om den store mannens dragning till män gick beständigt, men ingen visste säkert. Enu Ammisadu mötte vänligt världens blick och arrangerade sitt långa mörka skägg i två snoddar över bröstet medan de väntade.

»Det är en hynda«, fortsatte rackaremästern. »Fången är en kvinna, vill säga. Hård som granit och med all visshet en slipad brottsling.«

De sneglade båda på generalen för synpunkter, men tystnaden blev snart besvärande eftersom da Kaelve var på sämsta tänkbara humör och förblev tyst som en stock. Han hade i Rakma fått höra att kejsarinnan själv tänkte leda en flottstyrka för att återerövra Marjura. Därmed var hans utsikter att delta i expeditionen försumbara. Den farsegels kossan hade suttit med en shagulit i knät medan sekten lade rikets svavelhandel i ruiner på Marjura. Nu samlade hon medel bland de höga familjerna för att rusta en flotta till krigs mot norr, ett fåfångt våpande med krigsföretag tänkt att dölja hennes dåliga omdöme.

»Generalen uppskattar att ni personligen ledsagar oss mot underjorden«, sade enu Ammisadu för att söka mildra stämningen.

»Bara trevligt att kunna stå till tjänst i kampen mot rikets fiender! Det är inte ofta vi möter krigshjältar i Jyrsind.«

»Säkerheten tycks onekligen vara god«, log den melukhiske rådgivaren. Han klappade lätt på dörren som trots nyckelslavens ansträngningar förblev stängd. Till svar hävde förhørsledaren upp ett rytande och började sparka på slaven vilket knappast underlättade arbetet. Praanz da Kaelve hejdade honom.

»Den här kvinnan ni har tagit, har hon sökt förhäxa vindarna till sin hjälp med trolldom? Hennes namn är händelsevis inte Silvia Miranda?«

»Det vet vi inget om«, skyndade sig pinomästern att svara. »Hon har över huvud taget inte yttrat ett ljud trots att förhören med ständig avlösning fortsätter på tredje dagen . . . tredje natten, vill säga. Vi har noterat varje yttring i en rapport, men väntar på det fullständiga erkännandet. Det skall heller inte dröja länge efter vad baron Cymba har försäkrat. Våra murar må vara åldrade, men vår nit och vårt förhörs-kunnande står inte större städer efter!«

»Sa du *Cymba*, karl? En obehaglig, blek kondottiär med glosögon i ett barnsligt ansikte? Han brukar ha håret plockat högt i pannan.«

»Just densamme, general. Våra egna resurser att genomsöka byarna förslår inte långt, men när er order kom så tvekade inte kommandanten att för rikets räkning kontraktera . . .«

»Leder den fähunden förhören av kvinnan blir hon inte långlivad.«

»Så är det inte alls«, skyndade sig fängelsechefen att säga. »Fattas bara för en baron att smutsa sig med kroppsvätskor! Baron Cymba närvarade vid den inledande utfrågningen, det är det hela. Han reste redan i förrgår mot Vumbra för att tala med Digeta Longa om överlämnandet – er egen man, ju? Ansvarig för pinandet är mästare Gulser som blev utan syssla då garnisonen i Arhem föll. Ni känner honom kanske från Marjura?«

Praanz da Kaelve föreföll inte att lugnas av beskedet utan ögonen tycktes snarare pressa sig ut ur ansiktet som av ett hårt tryck inifrån skallen.

»Det är nog säkrast att dörren snarast låses upp«, viskade enu

Ammisadu nära förhørsledarens öra. »Generalen är inte känd för sitt tålmod med senfärdighet.«

Eftersom melukhiern saknade vänster öra sedan födseln lade han huvudet på sned för att uppfatta svaret, men fängelsechefen tolkade uttrycket som ännu en kokett dallrighet. Här var det emellertid allvar, så långt förstod han. Han kastade undan nyckelslaven och högg besinningslöst in på de bastanta dörrplankorna med sin dolk samtidigt som han skrek efter en yxa. Attacken hade ingen synbar effekt på virket, men det oväsen han förde fick en av förhörbödlarna att undra vad som stod på och därför öppnades snart dörren från insidan. Besökarna trängde utan ord förbi den förvånade mannen och nedför ett trångt trappsvalg, där varma och stinkande ångor strömmade emot dem som ur ett odjurs gap. De kom ut i ett grovmurat valv upplyst av flera glödbäddar. En naken kvinna låg surrad och sargad på en bänk, medan två pinoknektar förvånat stelnade inför besöket. De hade skopor höjda mot törsten invid utrymmets vattentunna. Männen var i hettan skylda enbart med höftskynken, men Praanz da Kaelve bevärdigade dem inte med en blick utan stegade genast fram till deras offer. Fångar hade under hela denna fördömda svavelaffär runnit honom ur händerna och med mästare Gulsers ökända iver var det rena turen om kvinnan fortfarande hade tunga till tal.

I nästa ögonblick slet generalen med läderbojorna som höll fången utspänd över bänken. »Hämta läkare, era förbannade hundar! Ni har ju tagit en av mina egna dubbelagenter!« Pinomästern snappade som en fisk efter andan och hann blekas till likvitt innan han med samma mått skräck som brådska rusade på trapporna. Så snart generalen fått lös kvinnan, skylde han den såriga kroppen med sin mantel och tryckte henne som ett barn i sin famn. Det av hennes ögon som fortfarande var brukligt öppnades så gott görligt, men hon lyckades bara för ett kort ögonblick fästa blicken på Praanz da Kaelves ansikte.

»General . . . Sabotörerna är i Hymbergond . . . Jag har inget avslöjat«, väste hon och förlorade medvetandet.

»Tocandra, Tocandra da Privavi«, suckade svärdsmanen med sprucken, nästan bedjande röst, som för att skänka kvinnan hennes namn åter. Men den lille rådgivaren från Melukha lösgjorde varligt och bestämt hans armar från hennes pinade kropp. Läkande salvor

och dekokter var redan i hans hand, hämtade ur ränseln som hängde invid bastkajolen.

Praanz da Kaelve reste sig och för något ögonblick stirrade han uttryckslöst ut i de blodstänkta stenväggarna. Världen tycktes röra sig märkligt långsamt runt honom och det enda ljud som föreföll verkligt var en avlägsen musik vilken tycktes sjunga ur själva stenen. Ändå hörde och såg han tydligt allt som hände i rummet. Enu Ammisadu förde med stilla tal mediciner till kvinnans mun på bänken. Låga viskningar utbyttes mellan bödlarna vid tunnan:

» . . . grisutsketna amatörer!«

» Vi hann i alla fall få vårt roliga . . . «

De senaste dagarnas besvikelser rann över. Praanz da Kaelve drog sin sabel ur skidan och högg i en blixtrande rörelse den ene torteraren tvärs över bålen. Mannen gapade bara förvånat och stirrade ned i händer fyllda av egna inälvor innan han segnade samman i golvspånen. Hans kamrat sjönk gnällande ihop mot en pelare i det han vätte sig med piss, men generalen hejdade genom en viljeansträngning vapnets spets framför hans ögon.

»Hälsa din herre«, sade han mellan tunga andetag, »hälsa honom, hälsa kondottiären Cymba, att han har sex månader på sig att hitta sabotörerna. Har de inte kommit till Fam Kvalvi inom den tiden skall han och alla som han kontrakterat förklaras fredlösa på öarna . . . Har du förstått?«

Pinoknekten vågade inte ens nicka med sabelns blodiga klinga framför ögonen, men Praanz da Kaelve suckade djupt, kastade guld som mannabot på den dödes bröst och vände sig mot enu Ammisadu. Melukhiern fäste med stor noggrannhet krokarna med läkande pärlor och fjäderknippen längs kvinnans kraftlinjer.

»Varför bemödar vi oss egentligen med dessa åsnor, Ammisadu?«

»Minns att vi lever i den allt trängre tiden, herre«, svarade Melukhiern utan att avbryta sitt arbete. »Vi kommer alla att pånyttfödas genom fenixpunktens trånga vulva. Det är en smärta att föda, men även en smärta att födas och ni måste ha förtröstan inför vår bestämmelse.«

»Vi tar henne med oss till Paratorna.«

»Hon är mycket svag, general.«

»Det blir nödvändigt att resa redan i gryningen, men jag lämnar henne inte bland de här hundätarna. Hon hjälpte mig när jag själv låg sårad och fruktade för mitt liv i Tricilve. Ordna så att fängelsekommendanten ställer sina dragdjur och sin bästa vagn till vårt förfogande.«

»Betrakta det som utfört, general. Låt mig också uppsöka drogmarknaden innan vi ger oss av.«

MUSIKEN från Marjura flödade genom malmfälten öster om Jyrsind och fick gruvschaktens strupar att sjunga. Det var avgrunder dolda under skogar och hedar, där otaliga oförsiktiga vandrare blivit spårlöst borta. Vid godset Suntrapna gick tonerna i dagen där järnvandlade stubbar av urtidsträd sugit metaller mot ytan. Landets ytliga malm var sedan länge skördad, men fälten av ferroforma fossiler stod fortfarande tätt som rostiga jättetänder ur marken. Stark folktro hade i alla tider förbjudit skörd av stubbarna annat än som råämnen för musikinstrument tillägnade Inashtar, krigets och kärlekens gudinna. Folket brukade spela på dem under högtider, men denna morgon sjöng järnfossilerna av egen kraft.

Återklngen kunde ha väckt förundran i Suntrapna om den inte slitits sönder av vilda kargomitiska förbannelser blandade med mer oartikulerade vrål. Jordemodern på plats, en gammal kokerska van vid det mesta, svor i sin tur över den farsegels föderskan. Hon sade sig aldrig ha hört liknande eder och kunde inte tro att det arma barnet omärkt skulle överleva ett sådant vråkande ur moderlivet. Aldrig hade hon heller sett bilder liknande de tatueringar som den främmande kvinnan bar på låren och bålen. Det var symboler som med sin blotta placering hädade gudinnans heliga kopula. När kokerskan därför hörde ungdrängarna i sångalag dansa förbi utanför huset på väg mot morgonsysslorna, rusade hon ut och skingrade dem som höns, på det att deras testiklar inte månne sugas upp i buken av dylikt okåta jär.

Barnet kom ändå hastigare ur moderlivet än de båda kvinnorna hade vågat hoppas och rummet blev efter avslutad utdrivning stilla för ett ögonblick tills spädkomlingen hämtat andan nog för egna skrik. Jordemodern skrockade lättad och sade att pojken mot förmodan och trots illa belastning på mödernet föreföll vara välskapt. Eftersom kargomitiskan inte orkade svära stack gumman varsamt in en fråga om härstamning och fadern, men då reste sig förstföderskan på armbågarna med kall eld i blicken. De blåristade mönstren